עג.

מסורת הש"ם

ה) כפיי גיי כביין נתחוק מיבות אלו וכל"ל לקמן מנין לרבות י"א מ"ל על נדתה ולקמן א"ל עלך אמר קרא בלא עת נדתה סמוך לנדתה

כו' וע' רש"א, ב) הוריות ד.,

ג) [בילקוט איתא ר' ישעיה], ד) [מגילה כח:], ה) [עד יו"ד

ד) [מגינה כח:], ד) [עד יו"ד רש"ש], ד) [וע"ע תום' מנחות נו: ד"ה אמר ותום' זכחים פב. ד"ה ת"ל ותום'

פסחים מג: ד"ה מאן ותוס'

מנחות יח: ד"ה קותן, ו) פיי הגון ע"ו תתלה בספר החיים שחיבר אחי הגאון מהר"ל מפראג בספר וכיות

ח"א פ"גן, ה) ובסיומא דסוף

תשובת הרמ"א ז"ל וכן בסוף

פה ב מיי׳ פ״ג מהל׳ מטמאי מהל׳ איסורי ביאה הל"ב: פו ג מיי׳ פ״ג מהל׳ מטמאי יו הכלה מנוחד הלכה ני ביאה הל"ז ופ"א מהל' מטמאי משכב ומושב הל"ב: בח ה מיי' פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"ח והלכה ט:

תום' הרא"ש

מנין לרבות שני ושלישי רו'. מדהא חשיר עד עשירי נסבה דהיינו מופלג יום א׳ מנדתה וכבר ריבה אותו מאו כי תזוב אלא אגב ייהטא חוזר וכופלו בהדי אחריני: מגין לרבות יום "א (יום). דס"ד לא מרבינן ראוי לספירה אלא לעיקר י ויבות הכתובה בפסוק אבל לא לספירה דמרבינן מאו כי תזוב: ומה היא שאינה יתימה מה . מטמאה באונס כו' ובסמוך . רקאמר ומה הוא שאין סופר י קאמו למודדו אשאין טופו אחד לאחד וכו' איכא למיפרך מה להוא שכן מטמא בראיות כבימים כדאמרינן בריש בנות כותים . דלא ילפי מהדדי מכח הנד וי"ל דאיוו מומו פיוכי. ויייל דאינו סומן עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתום מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדדי בריש כדמפרש כותים: **תאנא** דבי אליהו כל השונה הלכות. איי דאיירי לעיל בהלכות י שהיא הל״מ קא מייתי הכא כדפרש"י. הלכות משנה וברייתא והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייכא כל כך הכא טפי מבשאר דוכתי דלא מייתי לה אגב גררא זו אלא משום דניחא ליה לסיים בדבר טוב כדאמרינן באין מעמידין שכן מצינו בנביאים שבח ותנחומין: סליק פרק תינוקת כס"ד ובסליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא

נקט שנים דשנים היינו יום שני לימי זיבה דהיינו מופלג יום אחד שריבה כבר דהא מני ואזיל עד י׳ וי״א וא״כ שנים היינו שני: הוא שמשמא בראיות כבימים אינו דין כו'. תימה דחיכה למפרך

מה להיא שכן מטמאה באונס והכי אמרינן בריש פרק בנות כותים (לעיל לב:) דלא ילפינן מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להוא שכן מטמא בראיות כבימים מיהו בזה מלינן שפיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא באשה מבאיש ולענין ספירה עביד שפיר ק"ו הואיל ולענין ספירה מלינו שהחמיר בחשה מבאיש ול"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה ול"ע דאיכא מהומות דאיכא תרי קראי לדם נדות ולויבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל כל ימי (ג) נדתה. תימה דהך מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן בשלהי פ׳ התערובת (זבחים פב.) דריש ר"ע כל וא"כ כי קאמר בפסחים פרק אלו עוברין (דף מג:) מאן שמעת ליה דדריש כל ר' אליעזר הוא דלמא ר"ע הוא דדרים נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות דכל להדדי דיש כל דשייך למדרש לכ"ע והאי דשמעתין דלמנינא מדרש שפיר דשמעתין דמדימי למנינא כל נמי למנינאי: תנא דבי אליהו כל השונה הלבות. אית ספרים דלא

גרסינן ליה מיהו בפירוש רש"י איתא ור"ת הגיהו בספרו וכן נראה דאיידי דאיירי לעיל בהלכתא מייתי לה לסיים בדבר טוב ואיתא נמי כן במגילה פרק בתרא (דף כח:) והכי נמי אמרינן באין עומדין (ברכות לא.) שכן מלינו בנביאים הראשונים שסיימו

דבריהן בדברי שבח ותנחומין: הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

בלא עם נדסה. אינו אומר לך אלא ברואה שלשה אחר ימי נדסה אין די אדא יום אחד מנין דרבות מופדג שנים ושדשה. אגב ריהטא פד א מיי פיז מהלי איסורי סמוך לנדתה שראתה יום ראשון אחר ז' ימי נדתה וראתה שמיני ותשיעי ועשירי: או כי סווב. לרבות רואה ט' וי' ואחד עשר: מנין לרבות שנים שלשה כו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרת מה מלינו

ברביעי. לימים שאחר הנדה: שהוא ראוי. לספירת נקיים אם ראתה אב"ג ופסקה: וראוי לויבה. ללרף עם בג"ד אם לא ראתה בא' דהא אתרבי מופלג יום אחד מקרא דאו כי תזוב בן דהיינו בג"ד אף אני מרבה כל אלו עד י' ויו״ד בכלל שהן ראויין לספירה אם ראתה שלשה ראשונים משכי ז' נקיים עד ה שיהו נמי נראין לזיבה באיזה מהם שתראה שלשה רלופין: מנין לרבות י״ה. שילטרף עם הרחשונים לזיבה לג׳ רצופין ואע״ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבת ג' ראשונים: מ"ל בלא עם נדמה. ואפילו מופלג לימים הרבה: יכול. כיון דכתיב בלא עת נדתה שאני מרבה אף י"ב שאם ראתה י' י"א י"ב תהא זבה גמורה ולא תהא תחלת נדה בראיית י"ב אלא מצטרף לזיבה: יום י"א שהוא ראוי לספירת זיבה או כי תזוב. דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאותה זיבה משכי ימי ספירה עד י״ה: והין לי. שתקרה זבה לטומהה אלא רואה שלשה רצופין: מ"ל ימי. כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה תהיה: טמאה מלמד שמטמאה אם בועלה כנדה. שמפורש בה אשר ישכב איש וגו': היא שאינה מטמאה. בשלש ראיות ביום אחד טומאת זוב גמור לקרבן כאילו ראתה שלשה ימים אבל זב מטמא בין בג' ראיות ביום אחד בין בג' ימים רלופין בב"ה בפ' כילד הרגל (דף כד.): ואין לי. עושה משכב ומושב בימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: מ"ל. כל המשכב אשר (ב) ישכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדתה: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זב בעל ראייה אחת כבעל קרי וטובל בו ביום סופר שבעה לשנים: אלמא קראי נינהו. כל דין י״ח שבין נדה לנדה מכאן למדנו שהן י"א יום והרואה בהם ג' הרי זו זבה והרואה בא' בב׳ סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א מתחילין ימי נדה אם תראה

יהיה לה. הוסיף לה הויה של שמור:

 וְאִשְׁה כִּי יְזוּב זוֹב דְּמְהּ
וְמִים רְבִּים בְּלֹא עֶת נִדְּתָהּ או כי תווב על נדתה כל זוב טמאתה בימי

תורה אור השלם

יְמֵי זוב טְמְאָתָה פִּימֵי גְּדְתָה תְּדְיָה טְמֵאָה הוא: 1 כָל הַמְשְׁכָב אֲשֶׁר תִשְׁכָב עָלְיו כָּל יְמֵי זוֹבְה בָּמִשְׁכָב נָלְיו כָּל יְמֵי זוֹבְה בְּמִשְׁכָב נָדְתָה יִהְיֶה לְּה

ַרְבְּלְּבָב בְּלְּטָּר הַשָּׁב עְלְיוּ יְבָל הַבְּלִי אֲשֶׁר תַּשֵּׁב עְלְיוּ טְמֵא יִהְיֶה בְּטָמְאַת טְמֵא יִדְּיֶה בְּטְמְאַת טָמֵא יִדְיָה בְּטְמְאַת נְדְּתָה: ויקרא טו כו 3. עָמַד וִיְמֹדֶד אֶרֶץ רְאָה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו: הליכות עולם לו:

הוהות הר"ח

(h) רש"י ד״ה וראוי לזיכה להצטרף עס ב״ג אס לא ראמה וכו' ז' נקיים עד ראתה וכו' ז' נקיים עד עשירי שיהו נמי: (ב) ד"ה מ"ל כל המשכב אשר תשכב: ת לכל התופל לחת היול כל ימי זובה כמשכב נדתה תימה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' ומנין שהוא עושה משכב ומושב. מלח שהוא משכב ומושב. מלח שהוא נמחק, ונ"ב שהיא כל"ל וכ"ה בת"כ: ב] שם יכול תספור שבעה לשנים. נ"ב עי' ח"כ שבפה נפיב ער חייכ וקרבן אהרן דף קע ע"א וע"ב: ג] רש"י ד"ה וראוי לויבה וכר דהיינו בג"ד כאן הס"ד ואח"כ מה"ד אף אני וכר משכי ז' נקיים על העשירי שיהו וכו׳

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יוס (הוריות ד.) קלת מיוס המחלת (מגילה ב.). הדרן עלך מסכת נדה

יבלא עת נדתה ¢(על נדתה) אסמוך לנדתה יבלא ואין לי אלא סמוך לנדתה מופלג לנדתה יום אחד מנין ת"ל יאו כי תזוב אין לי אלא יום אחד מנין לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה חמשה ששה ושבעה שמונה תשעה עשרה מנין אמרת מה מצינו ברביעי שראוי לספירה וראוי לזיבה אף אני אביא העשירי שראוי לספירה וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד עשר ת"ל בלא עת נדתה יכול שאני מרבה אף שנים עשר אמרת לאו ומה ראית לרבות אחד עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אני אחד עשר שראוי לספירת או כי תזוב ומוציא אני י"ב שאין ראוי לספירת או כי תזוב ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים מנין ת"ל ימי יום אחד מנין ת"ל כל ימי ממאה מלמד ישמשמאה את בועלה כנדה היא היא משמאה את בועלה יואין הזב משמא מה שהוא בועל והלא דין הוא ומה היא שאינה משמאה בראיות כבימים משמאה את בועלה הוא שמטמא בראיות כבימים אינו דין שמשמא מה שהוא בועל ת"ל היא היא מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא בועל או ומנין שהוא עושה משכב ומושב ת"ל 2כמשכב נדתה ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים מנין ת"ל ימי יום אחד מנין דת"ל כל ימי ומנין ישסופרת אחד לאחד ת"ל יהיה לה בו יכול תספור שבעה לשנים ודין הוא ומה הוא שאין סופר אחד לאחד סופר שבעה לשנים היא שסופרת אחד לאחד אינו דין שתספור שבעה לשנים ת"ל יהיה לה "אינה סופרת אלא יומה אלמא קראי נינהו לר"ע קראי לר' אלעזר בן עזריה הלכתא א"ל פרב שמעיה לר' אבא אימא ביממא תהוי זבה בליליא תהוי נדה א"ל עלך

אמר קרא יעל נדתה סמוך לנדתה סמוך לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא יודבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר יהליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

אחד תשב ששה והוא שהרי לא רבינן לדין יום זובה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא בדין פרשה ראשונה דכתיב בה וויקרא טון שבעת ימים תהיה בנדתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעור בן עזריה ולשיל שב:ן וכי היכי דיליף חלי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי יליף אחד עשר יום שבין נדה לנדה מקראי: ביממי. ראתה ביום חהיה זבה כדכתיב (שם) ימים רבים אבל ראתה בלילות לא תהא זבה: סמוך לנדסה. ליל שמיני שהרי ימי נדות כל שבעה עד הלילה כדכתיב שבעת ימים תהיה בנדתה: הלכום. משנה וברייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה